



## Arrest

**nr. 345 015 van 20 april 2026**  
**in de zaak RvV X / IX**

**In zake: X**

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE**  
**Amerikalei 95**  
**2000 ANTWERPEN**

**tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie**

### **DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 september 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 oktober 2025 met referentnummer 132998.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 24 maart 2026.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 mei 2023, in functie van haar Spaanse zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 31 oktober 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 304 963 van 17 april 2024 verwierp de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 10 oktober 2024 diende verzoekster, in functie van haar Spaanse zoon, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.5. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 18 september 2025 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, § 4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.10.2024 werd ingediend door:*

*Naam: [Y.]*

*Voornaam: [L.]*

*Nationaliteit: Marokko*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Spaanse zoon, de genaamde [H.Y.N.] ([...]) in toepassing van artikel 40bis of artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980 (niet gespecificeerd op de bijlage 19ter).*

*Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’*

*Als ascendent dient betrokkene, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat hij ten laste is van haar [...] zoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

*Ter staving van het ten laste zijn, werden volgende documenten voorgelegd:*

- attestation de revenu [...] dd. 14.05.2024 op naam van betrokkene*
- attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et à la taxe de services communaux [...] dd. 14.05.2024 op naam van betrokkene*
- attestation de non profession dd. 23.05.2024 op naam van betrokkene*
- gezinssamenstelling*
- extrait d’acte de deces (betrokkene haar echtgenoot): Echter, deze akte bewijst niet dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst, noch dat zij ten laste was van de referent*
- arbeidsovereenkomst op naam van de referent bij werkgever BV [G.] + bijhorende loonfiches voor de periode maart 2024 – september 2024*

*Uit het geheel van de voorgelegde documenten kan niet besloten worden dat betrokkene van in het land van herkomst of origine daadwerkelijk ten laste was van de referentiepersoon.*

*Vooreerst kan opgemerkt worden dat betrokkene niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn om zelfstandig in het levensonderhoud te voorzien in het land van herkomst of origine. Betrokkene legt daartoe 3 attesten voor. Uit deze attesten nl., attestation de non-imposition, à la taxe d’habitation et à la taxe de services communaux [...] en attestation de non profession blijkt dat deze beiden werden afgeleverd in mei 2024. Echter, deze attesten werden afgeleverd als betrokkene al in België verbleef. Het is dan ook logisch dat zij in mei 2024 niet tewerkgesteld was in Marokko. Wat betreft het attest aangaande woonbelasting dient opgemerkt te worden dat dit attest niet uitsluit dat zij voor haar aankomst in België wel degelijk de eigenaar was van een onroerend goed te Marokko. Wat betreft het attestation de revenu [...] aangaande de belastingen in het jaar 2023 dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens in het administratief dossier blijkt enerzijds dat een attestation du revenu steeds wordt afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene, en anderzijds dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden (zodat het voorleggen van dergelijk attest niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft). Het is dus evenzeer mogelijk dat betrokkene vrijgesteld is van het indienen van een belastingaangifte, dergelijke vrijstelling betekent niet dat hij niet over bestaansmiddelen beschikt. Op basis van het geheel kan dus geenszins besloten worden dat betrokkene onvermogen zou zijn. Verder dient opgemerkt te worden dat betrokkenen geen bewijzen van het ten laste zijn van de referent in het land van herkomst voorleggen. Er kan bijgevolg niet blijken dat betrokkene ten laste was van de referent in het land van herkomst.*

*Het gegeven dat betrokkene sedert 15.05.2023 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.*

*Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.*

*Geen van de overige documenten doen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.*

*Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Haar betoog luidt als volgt:

"[...]

*In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.*

*Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).*

*Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).*

*De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.*

## 5.

*Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de moeder van dhr. [H.Y.N.], die de Spaanse nationaliteit heeft. Zij diende een aanvraag gezinshereniging cf. artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.*

Genoemd wetsartikel luidt als volgt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen”.

Verzoekster heeft op afdoende wijze de voorwaarde van ‘het ten laste zijn’ bewezen.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verwerende partij duidelijk niet alle voorgelegde stukken heeft besproken en heeft opgenomen in haar beoordeling. Verwerende partij rept met geen woord over de stukken die verzoekster overmaakte in het kader van haar eerste aanvraag gezinshereniging. Deze aanvraag resulteerde in een bijlage 20 dd. 31.10.2023, waarin deze voorgelegde stukken wél worden besproken. Verzoekster vulde deze stukkenbundel aan in het kader van haar tweede, onderhavige, aanvraag, zodat AL deze stukken deel uitmaakten van het administratief dossier van verwerende partij en verwerende partij AL deze stukken diende te bespreken in de huidige bijlage 20!

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist immers dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en te stoelt op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit in casu niet gebeurd en alleen al om deze reden is het middel gegrond.

6.

Volledigheidshalve; verzoekster legde de volgende bewijsstukken voor:

Er werden om te beginnen maar liefst 26 geldverzendingen voorgelegd in de periode van zo'n 3 jaar voorafgaand aan de komst naar België en de eerste aanvraag gezinshereniging! (stuk 3)

Het gaat daarbij om:

- 19.08.2020: 287 euro;
- 30.11.2020: 142 euro;
- 27.02.2021: 155 euro;
- 17.04.2021: 300 euro;
- 29.05.2021: 550 euro;
- 26.06.2021: 300 euro;
- 17.07.2021: 150 euro;
- 28.08.2021: 300 euro;
- 27.09.2021: 200 euro;
- 23.10.2021: 200 euro;
- 31.10.2021: 155 euro;
- 20.11.2021: 200 euro;
- 24.12.2021: 200 euro;
- 27.01.2022: 200 euro;
- 25.02.2022: 300 euro;
- 26.03.2022: 400 euro;
- 26.04.2022: 200 euro;
- 25.06.2022: 200 euro;
- 20.08.2022: 200 euro;
- 25.08.2022: 420 euro;
- 24.09.2022: 200 euro;
- 29.10.2022: 200 euro;
- 12.11.2022: 150 euro;
- Onleesbare dag en maand in 2021: 142 euro;
- Onleesbare datum: 205 euro;
- Onleesbaar.

Deze geldverzendingen dateren dus van een ruime periode onmiddellijk vóór de (eerste) aanvraag gezinshereniging en van voor de komst naar België. Het betreft een periode van drie jaar, waarin systematisch – en dus op regelmatige basis (vaak zelfs hetzelfde moment van de maand) – bedragen van 200 tot 400 euro per maand werden overgemaakt aan verzoekster. Gelet op de frequentie en consequentie van deze geldverzendingen, dient deze wel degelijk beschouwd te worden als een regelmatig inkomen voor verzoekster om te kunnen voorzien in haar levensonderhoud (stuk 3).

Verwerende partij rept in de thans bestreden beslissing met geen woord over deze geldverzendingen, ondanks zij deel uitmaken van het administratief dossier en verwerende partij zich voor haar beslissing diende te steunen op ALLE gegevens van het dossier (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 11 juni 2009, arrest nr. 28.599).

7.

Verzoekster wenst in deze zin te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes met betrekking tot het 'ten laste' zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 reeds het volgende:

*“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”*

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

*“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”*

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van regelmatige geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid (zie infra), wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat zij financieel en materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids-verplichting, zoals hieronder verder zal blijken.

8.

Verzoekster toonde tevens haar onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze aan.

Zo legde zij reeds verschillende bewijsstukken voor bij haar eerste aanvraag; dewelke werden aangevuld in het kader van onderhavige aanvraag. Al deze stukken maken deel uit van het administratief dossier van

verwerende partij, zodat zij AL deze stukken diende te bespreken, hetgeen niet gebeurde. Verzoekster herhaalt ten overvloede dat dit een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft.

De volgende bewijsstukken liggen voor:

- Attestation du revenu aangaande geen belastbare inkomsten 2023 (stuk 4)
- Verklaring op eer dd. 27.02.2023 aangaande geen inkomsten en geen beroep (stuk 5) - Attestation de non-imposition à la taxe TH-TSC ofwel geen woontaks dd. 17.03.2023 (stuk 6)
- Verklaring op eer door de referentiepersoon, verklarende dat hij als enige financieel zorgt voor verzoekster (stuk 7)
- Overlijdensakte echtgenoot verzoeker (stukken 8 en 10)
- Attestation de non-profession dd. 15.09.2021 (stuk 9)
- Attestation de non-imposition à la taxe TH-TSC (geen woontaks) dd. 14.05.2025 (stuk 11)
- Attestation non profession dd. 23.05.2024 (stuk 12)

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoekster louter in het kader van deze tweede (onderhavige) aanvraag, een aantal attesten heeft geactualiseerd. De stelling van verwerende partij, dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen omdat ze werden opgemaakt op een ogenblik dat verzoekster reeds in België verbleef, houdt dus geen steek en betreft alweer een schending van haar zorgvuldigheidsplicht, daar er zwart op wit óók attesten werden voorgelegd van de periode vóór de komst naar België en de eerste aanvraag gezinshereniging. Het geheel maakt onbetwistbaar deel uit van het administratief dossier!

Verzoekster toonde dus op verschillende manieren aan dat zij in Marokko onvermogen is:

- Zij had er geen belastbare inkomsten;
- Zij betaalde er geen woontaks bij gebreke aan onroerende goederen;
- Zij oefende er geen beroep uit;
- Zij was al jaren weduwe;
- Zij werd gesteund door haar zoon.

Dit alles werd bewezen vóór dat verzoekster naar België kwam en de gezinshereniging met de referentiepersoon aanvroeg. Verzoekster heeft met andere woorden wel degelijk haar financiële onvermogen in het land van herkomst toegelicht.

Verzoekster heeft aldus op alle vlakken haar onvermogenheid aangetoond. De bewijslast ligt bij haar in het kader van huidige aanvraag, doch verwerende partij moet zich als een zorgvuldige en redelijke overheid gedragen en kan niet het onmogelijke bewijs verwachten. In casu nog meer of andere attesten gaan verwachten van verzoekster, is iets onmogelijks verwachten van haar.

Uw Raad oordeelde al meerdere keren in deze zin:

Bijvoorbeeld: RvV 18 januari 2022, nr. 266 907; een arrest waaruit volgt dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten [...]:

“Verweerder stelt vast dat de attesten handelen over de periode vanaf 2017 tot 2020. Verweerder stelt eveneens vast dat verzoeker sedert augustus 2019 in België verblijft. Met toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet dient verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Verweerder kan bijgevolg bezwaarlijk stellen dat de attesten die handelen over de periode vanaf het jaar 2017 met betrekking tot zijn inkomsten en eigendommen in Marokko niet relevant zijn om verzoekers afhankelijkheidsrelatie te onderzoeken. Verweerder verwijt verzoeker geen attesten te hebben ingediend in verband met zijn eventuele inkomsten of eigendommen van de ‘voorgaande jaren’. In de mate verweerder hierbij doelt op de jaren voor 2017 merkt de Raad op dat de beoordeling in de eerste plaats moet gebeuren op de periode direct voorafgaand aan de komst van verzoeker naar België in augustus 2019. Verweerder voegt tevens toe dat er geen bewijzen voorliggen die betrekking hebben ‘op andere delen van Marokko’. In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt. De Raad acht het in de voorliggende situatie kennelijk onredelijk waar de voorliggende attesten van onvermogen aan de kant worden geschoven, louter omdat het enkel handelt over een bepaald rechtsgebied en niet over andere delen van Marokko. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er aanwijzingen bestaan dat verzoeker ook banden heeft met ‘andere delen van Marokko’. De beoordeling dat

de voorgelegde attestaten 'niet relevant' zijn omdat ze handelen over de periode van 2017 en niet over de 'voorgaande jaren' en niet handelen over 'andere delen van Marokko', is kennelijk onredelijk."

Of ook: RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 [...]:

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt wordt er geoordeeld dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat het ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene. Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. De Raad moet er bijgevolg inderdaad op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

Verweerder mag dus wel verwachten dat verzoekster dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer op personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, §40)."

Of ook nog: RvV 7 juni 2022, nr. 273 725 [...]:

"Opnieuw stelt het Hof dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. De vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, kan in de praktijk soms niet makkelijk geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk maken om in een gastland een verblijfsrecht te verkrijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen.

[...]

De verwerende partij stipt aan dat het niet bezitten van onroerende goederen op zich geen teken van onvermogen is. [...] Ze vervolgt dat niet alle inkomsten dienen aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat de verzoekende partij toch inkomsten heeft.

[...]

De Raad dient vast te stellen dat de verwerende partij, in strijd met de door haar aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, in casu de negatieve bewijslast met betrekking tot het onvermogen van de verzoekende partij onredelijk hoog heeft gelegd en op kennelijk onredelijke wijze het passend middel om haar onvermogen aan te tonen terzijde heeft geschoven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook aannemelijk gemaakt."

Verzoekster heeft dus gedaan wat van haar verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

In casu werden er in een ruime periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging gelden overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoekster. Verzoekster heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geldverzendingen. Tevens, gelet op het feit dat verzoekster in het land van herkomst onvoldoende inkomsten/middelen/eigendommen had (zie stukken supra), was verzoekster wel degelijk aangewezen op deze financiële steun van de referentiepersoon, om in haar levensonderhoud te voorzien. Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft aldus de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

[...]

9.

*Tot slot heeft verzoekster tevens aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende bestaans-middelen/woongelegenheid beschikt om verzoekster inderdaad ten laste te nemen.*

*Hiertoe werden de volgende stukken voorgelegd:*

- *Arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon (stuk 13)*
- *Loonfiches en aanslagbiljet personenbelasting (stukken 14-15)*
- *Attest OCMW 'geen steun' (stuk 16)*
- *Bewijs huurovereenkomst (stuk 17)*

*De referentiepersoon is dus wel degelijk in staat om verzoekster ten laste te nemen. Dit wordt bewezen door de stukken doch ook door het feit dat hij dit reeds deed vóórdat verzoekster in België was, zonder enig probleem.*

*Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.”*

2.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan zij is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeksters verblijfsaanvraag wordt afgewezen omdat uit de door haar aangebrachte stukken niet blijkt dat zij voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekster in het land van herkomst of origine daadwerkelijk ten laste was van haar Spaanse zoon. Hij heeft uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat de bij de verblijfsaanvraag van 10 oktober 2024 gevoegde stukken het vereiste bewijs niet leveren. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.1.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling voorziet dat de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn van een Unieburger een recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden indien zij in het land van oorsprong dan wel herkomst ten laste zijn van deze Unieburger en hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Verzoekster stelt in essentie dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat de door haar aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat zij ten laste is van haar in België verblijvende zoon.

Wat betreft het begrip “ten laste” zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet kan, zoals verzoekster ook zelf aangeeft, worden verwezen naar de interpretatie die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan dit begrip heeft gegeven. Dit rechtscollège oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-105, Jia; HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; HvJ 16 februari 2014, C-423/12, Reyes).

Verzoekster voert in eerste instantie aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing heeft nagelaten de stukken in overweging te nemen en te bespreken die zij overmaakte in het kader van haar eerste aanvraag tot gezinshereniging met haar Spaanse zoon, die werd afgewezen op 31 oktober 2023. Ze verwijst hierbij naar een reeks geldstortingen die zij van haar zoon ontving in de drie jaar voorafgaand aan haar komst naar België en naar enkele attesten – waaronder een “*attestation de revenu*”, een “*attestation de non-imposition à la taxe TH-TSC*” en een “*attestation de non-profession*” daterende van 2021 en 2023 – die zij voorheen neerlegde om haar onvermogen in het land van herkomst aan te tonen. De Raad wijst er in dit verband op dat het aan de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient toekomt om zijn aanvraag te stofferen met alle nuttige stukken (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die verzoekster op 10 oktober 2024 indiende is een opzichzelfstaande aanvraag. Het kwam dus aan verzoekster toe om alle stukken die zij nuttig achtte ter onderbouwing van deze aanvraag ook bij te voegen. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het verweerder toekwam om haar verblijfsaanvraag aan te vullen met stukken die zij aanbracht bij een voorgaande verblijfsaanvraag. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij stukken die ooit door verzoekster werden overgemaakt in het kader van eerdere aanvragen, die zij niet bij een nieuwe verblijfsaanvraag voegt en waarvan zij zelfs niet heeft aangegeven dat deze nog enig relevantie hebben, zelf bij een nieuwe verblijfsaanvraag voegt en bij zijn besluitvorming betreft. Er moet daarenboven op worden gewezen dat verweerder in zijn beslissing van 31 oktober 2023 reeds uiteenzette waarom de bij de verblijfsaanvraag van 15 mei 2023 gevoegde stukken niet toelieten te besluiten dat verzoekster enig recht op verblijf, in functie van haar Spaanse zoon, kon laten gelden. Het beroep dat verzoekster instelde tegen voormelde beslissing werd door de Raad, bij arrest nr. 304 963 van 17 april 2024, ook al verworpen. Dit arrest heeft kracht van gewijsde en de partijen zijn dus gebonden door de bevindingen van de Raad aangaande de beoordeling van de bij de verblijfsaanvraag van 15 mei 2023 gevoegde documenten. Verzoekster kan bijgevolg niet worden bijgetreden waar zij stelt dat verweerder onzorgvuldig optrad door stukken die zij niet bij haar verblijfsaanvraag voegde en waaromtrent reeds werd vastgesteld dat deze niet toelieten een afhankelijkheidsband vast te stellen niet bij het nemen van de in casu bestreden beslissing te betrekken.

Verzoekster zet daarnaast uiteen dat zij bij haar tweede verblijfsaanvraag, die resulteerde in de in casu bestreden beslissing, enkele attesten die zij in het kader van haar eerste verblijfsaanvraag reeds had ingediend actualiseerde. Zij toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk stelde dat het in het kader van de tweede verblijfsaanvraag voorgelegde “*attestation de non-imposition à la taxe d’habitation et à la taxe de services communaux*” en “*attestation de non profession*” werden afgeleverd in mei 2024 toen zij dus al geruime tijd in België verbleef. Verweerders standpunt, dat deze stukken niet toelaten vast te stellen dat verzoekster niet was tewerkgesteld en geen onroerende goederen had voor zij naar België afreisde en bijgevolg niet het bewijs vormen dat zij in Marokko onvermogen was, is niet kennelijk onredelijk. In zoverre verzoekster stelt dat deze stukken hadden dienen te worden beoordeeld in functie van de stukken die zij reeds bij haar eerste verblijfsaanvraag indiende, kan het volstaan te herhalen dat verweerder geen stukken die niet (opnieuw) ter onderbouwing van een verblijfsaanvraag werden aangebracht bij zijn besluitvorming dient te betrekken en dat de Raad reeds heeft vastgesteld dat verweerder niet kennelijk onredelijk optrad door te oordelen dat de stukken die verzoekster bij haar eerste verblijfsaanvraag voegde niet toelieten vast te stellen dat zij onvermogen was in haar land van herkomst. Met betrekking tot het “*attestation de revenu*” van 2024, dat betrekking heeft op het inkomstenjaar 2023, toen verzoekster blijkens de aan de Raad voorgelegde stukken nog kort in Marokko was, heeft verweerder gesteld dat dit stuk werd afgeleverd op grond van de eigen verklaringen van verzoekster en hij er, om die reden, geen bewijswaarde aan kan toekennen. Hij heeft tevens overwogen dat aangezien niet alle inkomsten dienen te worden aangegeven dit stuk niet het bewijs kan leveren dat verzoekster geen inkomen geniet in Marokko. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat deze argumentatie incorrect of kennelijk onredelijk is.

Verweerders vaststelling dat hij uit de door verzoekster aangebrachte overtuigingsstukken niet kan afleiden dat zij onvermogen en ten laste van haar Spaanse zoon is, impliceert voorts niet dat haar een “*onmogelijk bewijs*” wordt gevraagd. Verzoeksters verwijzingen naar een aantal arresten van de Raad geven geen aanleiding tot een ander besluit. Deze arresten hebben immers geen precedentswaarde en verzoekster toont ook niet aan dat de feiten die aanleiding gaven tot deze arresten dezelfde zijn als deze in voorliggende zaak.

Verzoeksters toelichting dat, gelet op de aangebrachte stukken, moet worden aangenomen dat haar Spaanse zoon in staat is om haar ten laste te nemen is irrelevant. Verweerder heeft dit immers niet in vraag gesteld en het gegeven dat haar zoon voldoende kapitaalkrachtig zou zijn om haar ten laste te nemen leidt niet tot het besluit dat werd aangetoond dat verzoekster in haar land van herkomst ook te zijnen laste was.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat ze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van artikel

40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.1.2.3. Daar verzoekster met haar toelichting niet aantoont dat verweerder is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij eerder gedane toezeggingen of beloften niet zou hebben gehonoreerd, kan ook niet worden besloten tot een schending van het vertrouwensbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij stelt het volgende:

“1.

*Artikel 8 van het EVRM gaat als volgt:*

*“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.*

*In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.*

*Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).*

*De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster de referentiepersoon, en haar leven alhier (in al zijn facetten) dient te verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan haar privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).*

*Verzoekster heeft geen enkele kans op een familieleven in Marokko. Ze is er al jaren weduwe; haar beide kinderen wonen in België en Frankrijk; ook haar vader is overleden; haar moeder en andere familieleden wonen in de EU...*

*[...]”*

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekster een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Het is bijgevolg op basis van dit wetsartikel dat verweerder diende te onderzoeken of verzoekster in aanmerking kwam voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk. Verweerder heeft, na een grondig onderzoek, geconcludeerd dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn van haar Spaanse zoon. Hij heeft aangegeven dat, aangezien niet blijkt dat zij aan de in deze bepaling gestelde vereisten voldoet, zij niet op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk kan worden toegelaten. Het loutere feit dat verzoekster van oordeel is dat zij op basis van artikel 8 van het EVRM verblijfsrechtelijke aanspraken kan laten gelden impliceert niet dat verweerder niet zou vermogen vast te stellen dat zij niet voldoet aan de vereisten om een recht op verblijf te genieten op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Gezien verzoekster zich niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, ziet de Raad niet in waarom verweerder – zoals verzoekster lijkt te willen voorhouden – een belangenafweging in het licht van deze verdragsbepaling zou dienen door te

